

Kelet

AZ APÁCZAI GIMNÁZIUM IRODALMI LAPJA

2015 TÉL

Kedves Olvasók!

Evelin munkáját én folytatom tovább teljes erőbedobással. Tervezek pár újítást a lapban, amit majd jövő évben láthattok is. Kicsit színesebbé szeretném tenni. Például több képpel stb. Mint mindig minden egykori szerkesztő, így én is izzadó tenyérrel szerkesztem e csodás folyóiratot, hogy megmutassam iskolánk diákjainak írói illetve költői tehetségét. Remélem, hogy sokatokban fellobban a láng, amitől csodás művek születnek és ezeket megosztjátok velünk is. Annyi a dolgotok, hogy bekülditek a keletank@gmail.com e-mail címre és a következő számba gyorsan bekerül.

Szó lesz a diáknapról, amit a mi csodás tizenkettedikeseink rendeztek és bonyolítottak le. Fantasztikus francia témájú versek várnak titeket a rejtélyes Keletben.

Jó szórakozást és kellemes időtöltést kívánok az írói világban. Fedezzétek fel a rímek titkait.

Galacz Petra

Diáknap - Franciaország

Diák-nap 2015

Miután a 12.A megnyerte a diákigazgató-választást, tudtuk, a diák-nap is francia témában fog zajlani. Kíváncsiak voltunk, hogy fogják megoldani az egészet. Számomra a diák-napok azért fontosak, mert összehozzák a diákokat, akár osztály, akár iskolai szinten. Sőt, tanáraink is nagyon készségesen közreműködnek. A sport rész is épp ezért tetszett, mert szinte fél osztályokat mozgósítva szurkoltunk csapatainkért. Tetszett a diáknap felépítése, és látszott, sok munka van mögötte. Ezúton is szeretnénk gratulálni a szervező és a nyertes osztálynak is egyaránt. Minden elismerésem az övék, le vagyok nyugózva. Látszik, hogy nagyon sokat foglalkoztak vele, és hogy mindent megtettek azért, hogy a legjobbat nyújtsák, és amint láthattuk, a munka meghozta gyümölcsét. Köszönjük szépen a sok élményt!

Csák Gergő és Parádai Romina

Csák Gergő: Francia nap

2015.11. hónap 12.

A 12.A ismét nyerő.

Eiffel-torony, Louvre és Párizs,

Szinte már fenomenális.

Talán egy tehetné jobba,

Ha a díját nekünk adnák,

s ezért mi mindent megteszünk, ha kell még csigát is eszünk.

Voltaire ide, Balzac oda,

Ez itt most nem magyaróra.

Stromae, Chanel annál inkább izgatja a fantáziánk.

Ötletek nagyon tetszett,
Nem véletlen ti nyertetek,
A "francia tájkép" szép látványa
Beragyogta iskolánkat.
Nagyon kérünk benneteket,
Első hellyel lepjetek meg,
Nem kérünk mi oly sokat,
Csak a maximum pontok

Parádai Romina: French Poetry

Csiga,bagett,croassiant,talán már tudod, melyik népet szolgálom.

12.A és mindenki, kérlek, hallgasd meg, hogy látom én a világot.

Akkorának képzeled magad, mint az Eiffel

De hát bajszodon még ott van a tejfel.

V=s/t, talán ezt megtanultad,

Hisz ez olyan, mit bárki megtanulhat.

Oui oui madam

Elborzadsz a követőid hiányának láttán.

Gondolom, fogalmad sincs, mi történt az ország botrányos klinikáján.

Chanel, Louis Vuitton, ez már ismerős,

De Voltaire neve csak egy ismeretlen ős.

Jónás, Romeó, Berkes Laura?

Pilinszky nevét miért nem teszik ki a facebook-os kapura?

Filozófia? Mondd, azt is tudod, ki Saul fia?

Emigráció, emancipáció, korrupció

Sokat hallod, de nem tudod mi ez, és mit végeredményez.

Disneylandre vágysz! Minek? Így is egy álomvilágban élsz,
hol a svájci frank kislányhang, 47 ezer két koktél, nem a minimálbér.

A közösségi szolgálat nyűg, hisz mások megsegítésére az idő szűk.

Ha az életkorod látod az órán, változz meg, így gyermekkorod margóján.

Kis Grofó az istened, de más kisebbséget megismerni már nem ingered.

Hogy tetszik lenni? Nem tetszik, amit látok. Idősebb honfitársainkra csak szórod
az átkot.

Trianon? Te csak ask.fm-en szidod, aki anon.

Említeném olyan írók nevét, mint Balzac,

De vannak, kik még mindig tomporukat rázzák.

Teátrális, de nagyon is reális előadásom után búcsúzom, kedves fiatalok

Egészséggel fogyasszátok italaitok.

Kőszegi Alexa: Változz

Elindultunk sokan fel a tornyon,

Néhányan elestünk, de kelj fel,

Mert az Eiffel még messze van.

De te tudod, hisz te vagy az őr,

A Notre-Dame-i toronyőr.

Minden szép és mindenki jó,

De ez csak illúzió.

A valóság teljesen más,

Amit látsz, nem más,

Mint hogy sok kicsi ember majmolja egymást

De hol vannak a nagyok, a mások?!

Nem látod?! Hát ez már sok..

Szomorú, mert sok a rossz körülöttünk,

Ami vajon akkor is volt, mikor

Émile, Pier vagy Étienna éltek?!

Biztos volt. Csak ők festményekbe és versekbe fojtották érzéseiket,

Amit mi most kimondunk,

Ti átélhetitek.

Kereshetitek az okot, mert "nincs okozat ok nélkül",

Úgyhogy hajrá, "a reménység sosem árt"

Nyisd ki a szemedet és láss,

Ne csak állj és tátsd a szád.

Próbálj meg színt vinni, változni vagy változtatni. Hinni, szeretni, remélni, újat mutatni

társaidnak, kik azt hiszik, itt a vég, ennyi. Megmutatni, hogy a világ nem Disneyland, ahol te

egy pantomim vagy, ahol a kisállatod egy csiga, ahol egy bagettet majszolsz barátoddal,

Stromae-val.

Novelláitok

Különös dolgok ezek...

Különös dolgok ezek.. Az ember sokáig úgy érzi egy kapcsolatban, hogy szereti a másik félt, és az adott cselekmény egy szálon fut. Sajnos, az utóbbi időkben rá kellett, hogy jöjjenek... ez nem így van. Adhatunk a másiknak kincset, egy egész temérdeknyi földet, vagy csupán minden testrészünket, minden lehámló bőrdarabunkat, minden avval meginduló érzést/érzelmet.. Ő akkor sem fog minket úgy szeretni, ahogy azt mi tesszük. Ez csupán alárendeltség a szerelemnek. Érezzük, hogy van... még ha tudjuk is, hogy nincs. Van az a pillanatnyi belemerülés a gondolataink lágy ölébe, mikor jobbnak látjuk a kiutat a soha véget nem érő töviserdőből valaki kezét szorongatva, mint hogy napfényt érezhessünk a magányunkkal körbefonva. Bonyolult.. Persze, hogy bonyolult. De mi mást is tehetnénk? Mi mások is lehetnénk? Mint örültek.. akik a másik lelkébe bújva keresik a boldogságuk kulcsát. Megtaláljuk.. Majd ő újra elfut vele. Kettőn alapszik az egész, de elmerengeni azon, hogy a kapcsolat terhe senki más vállán nem lapul meg, mint a sajátunkon.. "Elszörnyülködtető". Egy mondatban leírva, jól és érthetően... Valamit rosszul avagy túl jól csinálunk. Hiszen... mindig annak a kezében vész el a hatalom, aki kevésbé szeret.

Arany Beatrix 9.c

Apu

Újra a régi páros, csak mi ketten apuval, senki más. Már hiányzott. Szeretek az iskoláig menő úton beszélgetni vele. Bár más ezt az utat csak egy sima utazásnak veszi, de nekem ez érték, hogy minden reggel, és sulis után, mikor megyünk haza, akkor beszélgetünk. Véleményt mondunk. Én kérdezek, ő pedig mindig türelmesen válaszol a kérdéseimre. Nem is szeretem, ha ezt a láncot, megszokott reggeleket, délutánokat megszakítja valaki. Biztos, hogy ha felnövök, akkor ez fog a legjobban hiányozni, ezért is élvezem ki minden pillanatát. Mert tudom, lassan eltelik az idő, gyorsan mennek a napok. Ha felnövök és távolabb leszek, akkor nem tudok majd vele minden nap beszélni. A

telefon, még a skype se tudja pótolni őt, mert akkor nem ölelhetem meg, nem érezhetem a kedvenc parfümjét rajta, s jó ét puszit se adhatok majd neki.

Szakálos Fédra 10.c

Köpd ki!

Lehet, hogy úgy kelünk ki reggel az ágyból, hogy úgysem fog történni velünk semmi érdekes vagy izgalmas. Unalmasan indul a napunk. Dolgozni kell, iskolába menni stb. Pont ugyanígy voltam én is, míg az utcán szemtanúja nem lettem egy érdekes jelenetnek.

Éppen fáradtan hazaértem az iskolából. Örültem, mert pont most kezdődött a tavaszi szünet. Lepakoltam otthon a táskámat és készülődtem a szokásos kutyasétáltatásra délután. Jó idő volt, csiripeltek a madarak, kissé fújt a szél. A kutyusom rohant, mint az örült, hisz szinte elfelejti, hogy póráz köti össze velem. Félttem, hogy zuhogni kezd az eső, mert sötét felhők sorakoztak az égen, de szerencsére nem lett vihar. Már célba vettem a hazafelé vezető utat. Négyemeletes házak és kosárpálya mellett haladtam a kutyusommal, mikor egy felettebb érdekes párbeszéd hangzott el anyuka és kb. hat vagy hét éves fia között. Én ennek csak foszlányait hallottam, de mégis nyomot hagytak bennem a szavak:

- Kisfiam, vedd fel a táskát! - parancsolt az anya.
- Köpd ki a cigit! - felelte a gyerek tiltakozva.
- Nem hiszem el, hogy mindent nekem kell cipeljek!
- Anyu, köpd ki a cigit!

Ezután néhány szó még elhangzott, majd tovább mentek. Számomra roppant nagy meglepődés volt ezt hallani. Nem semmi, hogy a gyerek figyelmezteti ilyenre a felnőttet. Amikor sétáltam, elgondolkoztam ezen. Nem tudtam hová tenni a helyzetet, de a fiú szavait mindenképp nagyra becsülöm.

Mindenesetre már ezért megérte kikelni reggel az ágyból, és nekivágni a napnak, még ilyen apróság miatt is.

DarkFox

Mert van, ami változik

A hó hatalmas pelyhekben hullott, és lassan teljes fehérségbe borította az egész utcát. Kezemben a kedvenc bögrémet szorongatva fújtam meg az erdei gyümölcsös teát, amit nemrég készítettem. Még forró volt, égette a tenyerem, és a legtöbb ember már rég eldobta volna a helyemben, de én csak azért is szorongattam. Át voltam fagyva, muszáj volt valahogy felmelegítenem magam, és a hideg lakásban ez tűnt a legegyszerűbb lehetőségnek. A fotel, amelyben helyet foglaltam kopott volt, és a bőrborítás itt-ott már szakadozott. Meglátszottak rajta az évek és az, hogy rengeteget használták, de ez volt a legkisebb problémám. Még a szakadt pulóverem és lyukas csizmám sem bántott annyira, mint az, amit belül éreztem.

Legbelül, mélyen a lelkem legkisebb zugában olyan mérhetetlen harag uralkodott, amelyet még soha senki sem érezhetett. Igazából nem is fájdalom vagy harag volt az. Nem lehet emberi szavakkal leírni. Azt, amit ott és akkor éreztem, csakis én tudhattam, senki más. Ezért is nem tudom most megmagyarázni. Olyan volt, mintha valaki egyesével kezdte volna el kitépkedni, szép lassan a szerveimet a helyükről. Vagy mintha valaki beleszúrt volna egy tűt a mellkasomba és azt forgatta volna ott hosszú-hosszú időnkig, addig, ameddig teljes mértékben nem üvöltök a fájdalomtól és a kintől. Igen, kín. Talán ez az a szó, amellyel leginkább le tudom írni a lelkiállapotom.

És, hogy miért érzem ezt? Igazából nem tudom. Mindig is megfejthetetlen személyiség voltam. Az az ember, akit soha nem értett senki, még a legjobb barátai sem. Sőt, engem még anyám sem értett soha. Bár ő mindig is azt hitte, hogy ismeri az egyetlen kicsi lányát, de ez soha nem volt így. Mindig is az az ember voltam számára, akinek látni akart. Nem mutattam meg neki az igazi arcomat. Azt, hogy belül milyen rémségeket gondolok, hogy mennyire elvetemült személyiség vagyok, és hogy mennyi fájdalom rejtőzik bennem. Nem akartam, hogy tudja, mert akkor minden bizonytalanságát saját magát hibáztatná emiatt. Önmagát, mert nem volt az az anya, akinek kellett volna lennie, vagy mert nem figyelt oda rám eléggé a munkája miatt. Pedig ő nem tehetett semmiről sem. Nem miatta akartam magam milliószor az autók elé vetni, nem miatta vagdostam a csuklómat.

Viszont most már mindennek vége. Otthagytam az egész kócerájt és elköltöztem. Felszabadult a lelkem egy része, az a kis sarok, ami még most is a haragtól dübörgött, csak azért létezett még, mert nem telt el elég idő a költözés óta, hogy teljesen felszívódjon. De az is el fog tűnni. Végre új életet kezdek, úgy alakíthatok mindent, ahogy én szeretném és senki sem fog beleszólni. Mert bármilyen fájdalmakon és megpróbáltatásokon kell keresztül mennünk, a saját sorsunkat mindig mi alakítjuk.

Sweetie

Verseitek

Tavaszi hajnal

(szonett)

Vörösben émélyeg Napnak tüskéje,
Sárgán elúszik, elmosódik égen,
Kirajzolódik egy színes festményen
és hajnalban mutatkozik meg fénye.

Minden színesbe öltözik majd végre,
Virágok tündökölnék a tájképen,
Tarkás tavaszra ébredő nagy réten,
Kékes tóparton musztángok sörénye.

Pillangók gyűjtik harmatoknak cseppjét,
A szél elfújja messze ősznek hamvát,
Rügyek borítják sorban már a cserjét.

A pitypang széjjelszórja apró magját,
Lerakta elmúló éveknek terhét,
A medve már kisöpri szép barlangját.

Egy pásztori sztori

Egyik napon estefele,
Mikor a nap bujkált,
Sötét volt az arcom fele;
S a fülemben turkált
Rózsakorong szép sugara,
Mert félvállról vettem;
Fénylett mezeje s ugara
Szürke tájnak, s ettem
A kenyeret – vacsoráztam,
S miután végeztem,
Bajuszomról jól leráztam
A morzsát, s égettem
A zsírt étket követően:
Elkezdtem ballagni;
És míg a nap lemenőben
Volt, tudtam hallgatni...

Hallgatni árva madárkát,
Mi a fán ücsörög,
S közben nézegeti árkat
Fiúnak, ki zörög,
Ahogy ássa folyó medrét:
Leszúrja a lapot,
S hajítja a sarat, s kedvét
Fenntartva alapot
Fütyörész a csicsergőnek...
Egy kunyhóhoz érvén
Hangját hallom csecsemőnek:
Bömböl, tejet kérvén.
Aztán vége a ricsajnak,
S felhangzik egy halk nesz:
Nyikorgása egy padalznak?
– Igen, talán az lesz.

Közelebb is somfordáltam,
S könnyebb volt kivenni,
Fülembre tölcsért formáltam,
De nem mozdult semmi.
Előugrok a fa mögül,
(Mely rejtekül szolgált):
A padon egy vén görög ül,

S birtokol egy szolgát;
Könyvet olvasott az öreg,
S újságot cselédje,
S mintha mellettük egy sereg
Tűzharcos dühöngne;
Erre én majd' szörnyet halok
Az ijesztő képtől,
S azoknak szólni akarok
Figyelmeztetésből.

„Hebe... haba... hebehaba”,
Habogtam én nekik,
S lecsúszott rólam a suba
– Hogy mért, ne is kérdjik! –:
A vad századról kiderült,
Nem más, mint bős bozót:
Dús hajában el-elmerült
– Játszva viharhozót –
Heves szellőknek fésűje,
S mérgesen cibálta,
Mintha sátán keselyűje
Dögöt tépett volna.
Erre még egy lapáttal tett
Napnak bíbor fénye;
Elég ördögien festett
A vidéknek lénye.

Földbe gyökeredzés után,
Lebutáztán magam,
Elkezdek hátrálni sután,
S nem találok lovam;
„Ja, dejszen én gyalog jöttem.”,
Jutott az eszembe,
Ezért lábon kényszerültem
Menekülni: szembe
Nézett velem a rabszolga
Kábé egy méterről;
„De a törrel, hogy mi dolga...”,
Spekuláltam erről,
Persze nem oly nagyon sokat,
Így hát megfordultam,
„A rab gyilkoljon másokat!”,
S szaladni indultam.

Keresztül szeltem a forgót
És a rengetegjét,
S talán lehagytam a morgót
És a hegyes kését;
Megállottam s hátranéztem:
Csupa konyult növény,
„Mért árultam el kilétem?”
De nem jött jövevény...
Tán félúton meg is állt már,
S el is álmosodott,
Hiszen alszik szabó s tímár;
S az én fejem nyugodt.
Ilyen későn most már sosem,
Bizony, nem sétálok,
De olvasok verset, s lesem,
Ha egy lányt meglátok.

Csikós Balázs

Apróság

Honnan folyjon a szél kérdelem én,
Kelet vagy nyugat a helyes irány?
Fújjon nyugatról a csillagomtól,
Vagy keletről egyetlen angyalomtól?

Remek kérdés, a választ nem tudom.
Így hát fújjon a tél minden honból.
Kifúj most minden gonoszt...
S rohad lelkük szerteszét mostantól.

Kovács Dániel

Impresszum:

Kelet

Az ANK Gimnázium irodalmi folyóirata

Főszerkesztő:

Galacz Petra

Felelős szerkesztő:

Mezei Adél

Címlap:

Turbéki Alexandra

Írásaitokat ebbe a postafiókba várjuk:

keletank@gmail.com

(Kérünk titeket, írásaitokat **Word dokumentumban** juttassátok el részünkre!)

